

Arrest

nr. 248 400 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN EDOM *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 31 augustus 2017, verklaart er zich op 15 oktober 2018 vluchteling.

1.2. Op 29 april 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 4 mei 2020 naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van bij uw geboorte een Ahmadi moslim te zijn. U bent geboren in Sialkot in de provincie Punjab en verhuisde als kind na de scheiding van uw ouders naar Chenab Nagar, ook gekend als Rabwah, in dezelfde provincie. U studeerde tot 2010 lichamelijke opvoeding aan de universiteit. U behaalde uw diploma niet omdat u weigerde een praktijkexamen af te leggen toen de niet-Ahmadi examinerator u en de andere studenten wou aanraken met zijn vinger. In 2013 werkte u een aantal maanden in een schoonheidssalon. In 2014 huwde u vanop afstand met de in België verblijvende A.D. (CGVS X, O.V. X).

In Pakistan oefende u verschillende functies uit in de Ahmadi-gemeenschap. Zo was u secretaris van het tijdschrift Misbah van 2011 tot 2014. Van 2012 tot 2016 was u secretaris van nasrat. Van 2008 of 2009 tot uw vertrek was u groepsleider van uw straat. U gaf thuis koranles, was betrokken bij sportevenementen en verzamelde donaties.

Uw broer U. had een bokscub in Lahore. Tweeënhalf tot drie jaar voor uw persoonlijk onderhoud kreeg uw broer problemen met de eigenaars van een andere bokscub. Ze beschuldigden uw broer ervan te prediken voor zijn leerlingen in plaats van bokstraining te geven. U. verschool zich bij een vriend. Intussen kwam de persoon met wie uw broer een conflict had twee keer naar jullie huis in Rabwah, hij vroeg naar uw broer en schold hem uit. Uw broer sloot dan zijn club en vestigde zich in Rabwah. Hij stopte met het trainen van kinderen en werd vrachtwagenchauffeur. Toen u op een dag op straat aan het wandelen was, stopte een auto dichtbij u. U liep weg naar het veiligheidskantoor. Toen de veiligheidsagent zich naar u haastte, reed de auto weg. U weet niet of er een verband is tussen dit incident en het probleem van uw broer. Uw familie besloot u naar uw echtgenoot te sturen zodat u problemen gerelateerd aan die van uw broer kon vermijden.

In 2017 verliet u uw land met behulp van een smokkelaar. U reisde met het paspoort van een andere Pakistaanse vrouw per vliegtuig van Pakistan via Doha naar Duitsland. Net voor aankomst nam iemand die samenwerkte met de smokkelaar het paspoort af van u. Bij aankomst in Duitsland op 27 augustus 2017 vertelde u de waarheid aan de politie. U deed een verzoek om internationale bescherming in Duitsland, maar u wachtte de verdere procedure niet af en kwam op 31 augustus 2017 naar België, waar u sindsdien bij uw man verblijft. Op 1 november 2018 werd jullie dochter S.N. (O.V. X) geboren in Brussel.

Op 15 oktober 2018 deed u een verzoek om internationale bescherming in België. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw identiteitskaart, een affidavit van uw moeder ter bevestiging van uw gegevens en de geboorteakte van uw dochter neer. U legde tevens kopieën neer van de volgende documenten: een attest van de Ahmadiyya Muslim Association Belgium, een gedeeltelijke kopie van uw paspoort, uw schoolcertificaat, drie certificaten van sporttoernooien, vier certificaten van examens van de Ahmadi-gemeenschap, twee certificaten van examens over de Koran en een boek van Mirza Ghulam Ahmad, een document van de politie van de luchthaven van Frankfurt en de UNHCR-kaart van uw zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalde tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS aan dat u soms dingen vergeet omdat u een depressie hebt (CGVS, p. 2). Hoewel u verklaarde dat u zich sinds 8 tot 10 maanden depressief voelde en dat het langzaamaan verergerde, was u niet in behandeling, u verklaarde hieromtrent slechts dat u probeerde een dokter te zoeken. U legde tot op heden geen enkel document neer ter staving van de door u aangehaalde psychische problemen en daaraan verbonden geheugenproblemen. Uit de informatie in uw dossier blijkt nergens dat u, omwille van uw psychische toestand, niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw psychische situatie niet van die aard is om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS

is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/ or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst diende u pas laattijdig een verzoek om internationale bescherming in waardoor uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerde nood aan bescherming reeds initieel wordt ondermijnd. U verklaarde dat u op 27 augustus 2017 in Duitsland aankwam en daar een verzoek om internationale bescherming indiende, wat bevestigd wordt door de Eurodacgegevens (zie Eurodac search result in het administratief dossier). U verliet echter bijna onmiddellijk Duitsland omdat ze u naar een verafgelegen opvangcentrum wilden sturen en u bang was om alleen te wonen, zo kwam u dan op 31 augustus 2017 naar België (CGVS, p. 11). Toch diende u in België pas op 15 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Toen u gevraagd werd waarom u een tijd wachtte alvorens internationale bescherming te vragen in België, gaf u onder meer aan dat u bang was om gedeporteerd te worden (CGVS, p. 14). Dergelijke houding kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een internationale beschermingsprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Ook de andere redenen die u opgaf voor uw getalm overtuigen niet (CGVS, p. 14). Dat u een beetje in de war was is geenszins overtuigend, temeer daar u in Duitsland wel een verzoek om internationale bescherming ingediend had en uw echtgenoot in België reeds eerder hetzelfde gedaan had, waaruit blijkt dat u duidelijk op de hoogte was van de asielpprocedure. Dat u geen identiteitsdocumenten had verklaart evenmin waarom u ruim een jaar wachtte alvorens bescherming te vragen in België. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw identiteitskaart achterliet bij uw familie in Pakistan (CGVS, p. 9). Dat families die van Pakistan naar België reisden uw identiteitskaart niet wilden meenemen voor u is een weinig overtuigende verklaring voor het ontbreken van dit document, temeer er meerdere mogelijkheden bestaan waarop u aan een kopie of het origineel zou kunnen geraken. Bovendien stelt het CGVS vast dat u uiteindelijk toch een verzoek om internationale bescherming indiende zonder dat u in het bezit was van identiteitsdocumenten, de door u neergelegde identiteitskaart heeft immers de afgiftedatum 27 november 2018, wat na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming was. Uw verklaring dat u wachtte op de erkenning van uw man, die een verzoek om internationale bescherming had ingediend, vergoelijkt evenmin uw laattijdige verzoek. Als u een persoonlijke vrees kende kan immers verwacht worden dat u zelf een verzoek om internationale bescherming indiende, gezien het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot u op geen enkele manier bescherming bood. Dat u het verdere verloop van de beschermingsprocedure in Duitsland niet afwachtte en na aankomst in België nog ruim een jaar wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst erop dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Het lijkt er dan ook sterk op dat u alle omogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de problemen die u gekend zou hebben in Pakistan geenszins wijzen op een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. U verklaarde dat de enige reden voor uw vertrek uit Pakistan het probleem van uw broer was, dat leidde tot een probleem voor jullie familie (CGVS, p. 11, 12). Omdat u

al gehuwd was, besloot uw familie dat het beter was om u naar uw echtgenoot te sturen zodat op zijn minst voor u problemen konden vermeden worden. Uw verklaringen over het probleem van uw broer zijn echter eerder vaag, wat twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid ervan. Zo wist u enkel te vertellen dat de eigenaars van een andere club uw broer ervan beschuldigden te prediken voor zijn leerlingen, dat hij zich daarom verschool bij een vriend en dat in die periode de persoon met wie uw broer een conflict had twee keer aan jullie huis kwam roepen om uw broer en hem uitschold (CGVS, p. 12, 13). Verdere info hebt u niet, zo zei u (CGVS, p. 12). De naam van de persoon met wie uw broer een conflict had en die naar jullie woning kwam kent u niet, de naam van de club van die persoon kent u evenmin (CGVS, p. 12, 13). Dat uw broer alles weet verklaart uw vage verklaringen niet (CGVS, p. 12). Als dit probleem van een zodanige orde van grootte was dat uw familie het nodig achtte u het land uit te sturen om u te beschermen, kan verwacht worden dat u meer gedetailleerde verklaringen hierover zou afleggen.

Bovendien blijkt uw verklaringen dat u zelf geen geloofwaardige ernstige problemen of incidenten meegemaakt hebt omwille van het probleem van uw broer. U verklaarde weliswaar dat er een klein incident was, een auto zou namelijk dichtbij u gestopt zijn op straat, waarna u wegliep naar een veiligheidskantoor (CGVS, p. 13). Hierover dient echter opgemerkt te worden dat een auto die stopt in uw nabijheid bezwaarlijk als een incident kan beschouwd worden dat zou wijzen op persoonlijke vervolging of ernstige schade in uw hoofde. Bovendien merkt het CGVS op dat u niet weet wie de personen in de auto waren en dat u evenmin weet of er een verband is tussen deze auto die stopte en het probleem van uw broer (CGVS, p. 13). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kon u niet aangeven op basis waarvan u concludeerde dat de situatie gevaarlijk was voor u (vragenlijst CGVS, vraag 5). Voorts stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over het tijdstip waarop dit vermeende incident gebeurde tegenstrijdig zijn. Bij de DVZ verklaarde u immers dat het drie tot vier jaar geleden was, terwijl u later tijdens uw onderhoud bij het CGVS zei dat het ruim tweeënhalf jaar geleden was (CGVS, p. 13). Uw verklaring dat door dit incident uw familie tot het besef kwam van de ernst van de situatie voor u ("Mijn moeder besepte dan ernstig dat ik nu bij mijn man moest gaan.", CGVS, p. 13) maakt het des te opmerkelijker dat u geen eenduidige verklaringen aflegde over het tijdstip.

Zelfs als het probleem van uw broer met de eigenaars van een andere club geloofwaardig zou zijn, dient opgemerkt te worden dat de situatie intussen reeds geruime tijd OK is, zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 12, 13). De personen die uw broer beschuldigd hadden deden hem nooit iets aan, er is nooit een officiële klacht geweest tegen uw broer, hij is nooit in beschuldiging gesteld en het is nooit tot een proces gekomen (CGVS, p. 12, 13). Uw broer sloot zijn bokscub in Lahore, vestigde zich in Rabwah, stopte met het trainen van kinderen en werd chauffeur. Uw moeder zei na uw vertrek dat alles in orde is met uw broer en voor zover u weet is de situatie OK momenteel (CGVS, p. 12, 13). Bijgevolg wijst niets erop dat er in uw hoofde een actuele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou bestaan omwille van de problemen van uw broer.

Met betrekking tot het persoonlijke probleem dat u hebt ervaren aan de universiteit omwille van uw geloof dient opgemerkt te worden dat dit niet zwaarwichtig genoeg is om beschouwd te kunnen worden als vervolging of ernstige schade, bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er passende maatregelen werden genomen. U verklaarde dat u aan de universiteit weigerde een praktijkexamen af te leggen omdat de examiner, die geen Ahmadi was, als voorwaarde stelde dat hij u en de andere studenten met één vinger zou aanraken (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter dat er de nodige maatregelen werden genomen. De examiner werd immers na jullie klacht geschorst en jullie kregen later de kans om het examen opnieuw af te leggen, wat u niet deed omdat u daarvoor buiten Rabwah moest gaan. Behalve dit ene probleem bij het examen hebt u geen andere problemen gehad in Pakistan omwille van uw geloof. Gevraagd of u nog andere problemen hebt ervaren omdat u Ahmadi bent, antwoordde u immers "Nee, helemaal niet." (CGVS, p. 14). U voegde toe dat u uw hele leven in Rabwah woonde en dat er minder of geen problemen zijn in Rabwah.

Op de vraag wat u denkt dat er met u zou gebeuren in geval van terugkeer naar Pakistan, antwoordde u niet precies te weten wat voor problemen u zou hebben (CGVS, p. 12). U verklaarde dat uw huwelijksstatus veranderd is en dat u een dochtertje hebt, waardoor het niet makkelijk zou zijn om in uw land te wonen. Toen u gevraagd werd om welke reden het niet makkelijk zou zijn om in Pakistan te wonen nu u een dochter hebt, zei u dat u niet zonder uw man kan wonen. Het CGVS merkt echter op dat niets erop wijst dat u zich niet samen met uw man en dochter zou kunnen vestigen in Pakistan. Uit de weigeringsbeslissing van het CGVS en het arrest van de RvV inzake het tweede verzoek om internationale bescherming van uw man (zie kopieën toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan onder meer zijn asielrelaas en dat er geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar zijn land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) roepen verdere twijfels op omtrent de geloofwaardigheid van uw terugkeervrees, minstens de ernst ervan. U verklaarde daar namelijk in geval

van terugkeer de smokkelaar te vrezen omdat een deel van uw reis nog niet betaald was (vragenlijst CGVS, vraag 4, 5). Ten tijde van het onderhoud bij het CGVS bleek dit probleem reeds opgelost te zijn (CGVS, p. 12) Het is opmerkelijk dat u bij de DVZ gevraagd naar uw vrees in geval van terugkeer in eerste instantie dit probleem met de smokkelaar aanhaalde en als reden voor uw vertrek uit Pakistan uw huwelijk met uw in België verblijvende man opgaf, en pas daarna aanhaalde dat u Ahmadi bent en bovenvermelde vage verklaringen gaf over de problemen van uw broer en de auto die in uw nabijheid stopte (vragenlijst CGVS, vraag 4, 5).

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat het actief lid zijn van de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Uit de algemene informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap. In casu dient te worden vastgesteld dat uw activiteiten in het verleden of het heden voor de Ahmadi-gemeenschap uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan.

Wat uw activiteiten in Pakistan betreft, dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan verlaten heeft omwille van het feit dat u niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering uw geloof heeft kunnen belijden. Zoals hierboven reeds werd aangehaald slaagde u er immers niet in het CGVS ervan te overtuigen dat u een actuele vervolgingsvrees zou kennen. U verklaarde voorts dat u, met uitzondering van het probleem bij het examen aan de universiteit, geen andere problemen gehad heeft in Pakistan omwille van uw geloof en u zei dat er in uw woonplaats Rabwah minder of geen problemen zijn voor Ahmadi's. De directeur van het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya Muslim Community in Rabwah gaf tevens aan dat u geen individuele problemen gerapporteerd hebt in Pakistan (zie toegevoegde COI Case PAK2019-008). Met betrekking tot de functies die u uitgeoefend zou hebben in de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan dient opgemerkt dat slechts een beperkt deel van de door u aangehaalde functies en taken geattesteerd is door de Ahmadi-gemeenschap in België. In het door u neergelegde attest wordt immers enkel aangehaald dat u secretaris van "nasrat" was en in die functie les gaf aan meisjes en dat u in de ploeg van de "saddar lajna" werkte en hielp met diverse, niet-gespecificeerde taken. De informatie in het attest werd door het CGVS ter verificatie voorgelegd aan de Pakistaanse Ahmadi-gemeenschap en de informatie werd bevestigd door de directeur van het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya Muslim Community in Rabwah, echter zonder enige tijdsaanduiding of verdere specificering van uw taken te geven en zonder vermelding van de andere functies en taken die u verklaarde uitgeoefend te hebben (zie COI Case PAK2019-008). Dat u meer functies aanhaalt dan blijkt uit het attest van de Ahmadi-gemeenschap in België en uit de informatie ter beschikking gesteld door de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan doet vermoeden dat u uw functies en betrokkenheid bij de Ahmadi-gemeenschap aandikt. Wat betreft uw activiteiten in België kan vastgesteld worden dat u, ondanks het feit dat u reeds enige tijd in België verblijft, geen functie uitoefent binnen de Ahmadi-gemeenschap en dat uw activiteiten beperkt zijn tot het bemannen van kraampjes bij evenementen (CGVS, p. 6). Uw religieuze beleving in België overstijgt dan ook niet het dagdagelijkse. U toont door middel van uw verklaringen en het neergelegde attest niet aan dat uw activiteiten binnen de geloofsgemeenschap dermate prominent en/of zichtbaar zijn dat u omwille daarvan bij terugkeer naar Pakistan hierdoor gevisieerd zal worden, noch maakt u aannemelijk dat u in geval van terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die u zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw identiteitskaart en de kopie van uw paspoort hebben enkel betrekking op uw identiteit. Uw verklaring voor het ontbreken van uw originele paspoort, met name dat u uw paspoort aan de smokkelaar afgaf en nooit terugkreeg, is stereotiep en weinig overtuigend (CGVS, p. 8). Het CGVS merkt tevens op dat u van uw paspoort slechts een gedeeltelijke kopie neerlegde waardoor u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op mogelijke verdere informatie in het paspoort, zoals in- en uitreisstempels. Uw moeders affidavit ter bevestiging van uw gegevens heeft geen objectieve bewijswaarde gezien het gesolliciteerde karakter en heeft sowieso enkel betrekking op uw identiteit en persoonlijke gegevens. De kopie van uw schoolcertificaat heeft geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. De kopieën van certificaten van sporttoernooien en examens vormen hoogstens een begin van bewijs van uw deelname aan deze evenementen en examens van de Ahmadigemeenschap. De kopie van het attest van de Ahmadi-gemeenschap in België werd hierboven reeds besproken. Over het geheel van Pakistaanse documenten moet bovendien worden opgemerkt dat uit informatie die werd toegevoegd aan het

administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van alle Pakistaanse documenten zeer relatief is. Het merendeel van de door u neergelegde documenten zijn bovendien kopieën, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knippen en plakwerk bewijswaarde ontberen. Met betrekking tot de kopie van de UNHCR-kaart van uw zus dient opgemerkt te worden dat u de familieband niet gestaafd hebt. Sowieso vormt dit document hoogstens een begin van bewijs dat uw zus in Maleisië geregistreerd is bij UNHCR en heeft het geen bewijswaarde met betrekking tot uw persoonlijke vervolgingsvrees. De geboorteakte van uw dochter heeft louter betrekking op de identiteit van uw dochter, die niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. De kopie van het document van de politie van de luchthaven van Frankfurt vormt hoogstens een bevestiging van uw verklaringen omtrent uw aankomst in Duitsland, die niet in twijfel wordt getrokken in deze beslissing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal

burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Punjab en hierbij verwijst naar uw religie moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Ahmadi moslim bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 48/3, 48/6, § 5 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 48/3, 48/6, § 5 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap (stuk 3) en een arrest van het Britse Hof van Beroep van 6 maart 2019 (stuk 4).

Met een aanvullende nota van 11 januari 2021 brengt verzoekster de volgende stukken bij: algemene informatie in verband met de situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan (stukken 1-3), een attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap van 10 januari 2021 (stuk 4) en informatie in verband met de betekenis van "khidmat e khalq" binnen het Ahmadi-geloof (stuk 5) (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Per drager brengt verweerder op 5 januari 2021 een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “De Ahmadiyya-gemeenschap” van 12 juni 2020 (stuk 9) alsook de aanvullende nota “EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation” van oktober 2020 (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan dat zij wordt bedreigd omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekster haar verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende; (ii) de problemen van haar broer de enige reden voor haar vertrek uit Pakistan zouden zijn, terwijl verzoekster over deze problemen slechts vage verklaringen kan afleggen; (iii) verzoekster ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt over het incident dat zij, naar aanleiding van de problemen van haar broer, persoonlijk zou hebben meegemaakt; (iv) de situatie rond de problemen van verzoeksters broer intussen reeds is genormaliseerd; (v) het door verzoekster aangehaalde probleem tijdens haar universitaire studies niet zwaarwichtig genoeg is om tot toekenning van internationale bescherming te kunnen leiden; (vi) verzoekster niet kan aangeven welke problemen zij zou hebben ingeval van terugkeer naar Pakistan; (vii) de door verzoekster tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aangehaalde problemen met de smokkelaar ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds waren opgelost; (viii) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), de voorgelegde attesten van de Ahmadiyya-gemeenschap en verzoeksters verklaringen niet blijkt dat verzoekster in Pakistan en/of in België functies of activiteiten uitoefent die in haar hoofde zouden kunnen leiden tot een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan; en (ix) de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier enerzijds blijkt dat de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘*Penal Code*’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadipropaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. Anderzijds kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat Ahmadi in Pakistan systematisch worden vervolgd. Voorts blijkt nog uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier dat lokale personen met een socio-economisch profiel en een zeker aanzien binnen de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Waar nog volgens deze informatie, het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, varieert het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014 - 2020 tussen twee en elf moorden per jaar. In 2019 en de eerste helft van 2020 gebeurden er respectievelijk 3 en 1 moord(en) die allemaal voorkwamen in de provincie Punjab. Wat betreft het aantal aanklachten en beschuldigingen van blasfemie blijkt dat er in 2019, 8 Ahmadi's werden aangeklaagd in vijf aanklachten, hetgeen een

aanzienlijke daling is in vergelijking met voorgaande jaren. Zo werden er in 2017 nog 77 ahmadi's aangeklaagd zoals verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt, en 62 in 2018. In de eerste helft van 2020 werden slechts 4 ahmadi's aangeklaagd. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, naast het standpunt van het UNHCR eveneens tal van rapporten alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, volgt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming toe te kennen. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het UNHCR-standpunt, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak ("*depending on the individual circumstances of the case*", UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017). Als zodanig komt het dan ook aan de verzoeker om internationale bescherming toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijke problemen heeft of zal ondervinden omwille van het aanzien dat hij en/of zijn familieleden genieten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Een *in concreto* beoordeling van de specifieke omstandigheden van iedere verzoeker om internationale bescherming is immers noodzakelijk.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift op uitgebreide wijze in op de (recente ontwikkelingen in de) situatie van de Ahmadiyyagemeenschap in Pakistan, op de discriminatie en vervolging van Ahmadi's in Pakistan en op recente veiligheidsincidenten. De informatie die verzoeker citeert, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. De Raad stelt immers vast dat de door verzoeker geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt (ten dele zelfs dezelfde informatie betreft) als de door verweerder bijgebrachte informatie.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals aanhaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de meest recente informatie, met name de COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 2 mei 2018, kan hij allerminst gevolgd worden nu uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alle informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaronder deze COI Focus en er bovendien op 5 januari 2021 door middel van een aanvullende nota nog een update van de COI Focus met betrekking tot de Ahmadiyya-gemeenschap werd neergelegd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier dat de inlichtingen verstrekt door de leden van de georganiseerde Ahmadiyya-gemeenschap in België en in Pakistan in het algemeen als vrij betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Uit voormelde informatie blijkt immers dat het verificatieproces van functies en vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Het antwoord op verificatievragen wordt vervolgens op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet zelf het initiatief neemt om de persoonlijke omstandigheden en problemen van zijn leden te onderzoeken. Weliswaar stelt de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan dat zij zullen trachten de relevante bewijzen en documenten betreffende de gestelde verificatievraag te verzamelen en te beoordelen, mits de nodige nuancering dat wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert, er van hem wordt verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt, zo vervolgen zij nog. Bijgevolg kan het ontbreken van bewijzen en documenten bij een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, een negatieve indicatie vormen voor de bewijswaarde van de inhoud van dit attest. Het louter bijbrengen van een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap kan op zich dan ook niet worden beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

Zoals hoger reeds aangehaald en mede gelet op de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker komt het aan de verzoeker zelf toe om zijn individuele vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij rekening dient te worden gehouden met zijn eventuele rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Bovendien moet een concrete beoordeling worden gemaakt van de bewijswaarde van eventuele attesten vanwege de Ahmadiyya-gemeenschap, met inachtneming van de informatie die deze gemeenschap zelf heeft verschaft met betrekking tot de door hen gehanteerde verificatieprocedure.

De uiteenzetting in het verzoekschrift en verzoeksters aanvullende nota met betrekking tot recente politieke evoluties in Pakistan werpt op de voorgaande vaststellingen geen ander licht. Er werd in deze vaststellingen immers terdege rekening gehouden met de precaire omstandigheden waarin de Ahmadiyya-gemeenschap zich in Pakistan kan bevinden. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift en in de aanvullende nota blijkt evenwel niet dat het louter behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan op zich volstaat om een gegronde nood aan internationale bescherming aan te nemen.

Verzoekster verwijst nog naar een onderzoeksmethode in een arrest van het Britse Hof van Beroep (*Court of Appeal (Civil Division)*) (verzoekschrift, stuk 4). Echter, nog daargelaten dat verzoekster, mede gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aantoonde dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de persoon waarop dit arrest betrekking heeft, dient te worden opgemerkt dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Elk dossier wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster drie attesten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap voorlegt. In het attest van 29 mei 2018 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, document 2) wordt gesteld dat verzoekster in Pakistan actief was binnen de Ahmadiyya-gemeenschap als secretaris van "nasrat", als lesgeefster aan jonge meisjes en hielp bij taken van de "saddar Iajna". Deze taken en functies worden bevestigd door de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap op vraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (zie administratief dossier, COI Case PAK2019-008). In het attest van 10 mei 2020 (verzoekschrift, stuk 3) wordt gesteld dat verzoekster actief is binnen de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap en vrijwillig deelneemt aan de organisatie van verschillende programma's van de gemeenschap. Dit wordt bevestigd in het attest van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap van 10 januari 2021 (aanvullende nota, stuk 4). Geen van deze functies en taken kan worden beschouwd als van een dermate hoog aanzien en/of hoog publiek karakter dat het louter uitoefenen ervan verzoekster zou blootstellen aan een verhoogd risico om persoonlijk het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Verzoeksters activiteiten als secretaris voor de lokale "khidmat e khalq", hoewel een belangrijk aspect van het Ahmadi-geloof volgens de bijgebrachte informatie, worden uitgeoefend in België en tonen op zich dan ook niet aan dat zij hierdoor een verhoogd risico zou lopen om persoonlijk het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. Noch in de attesten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, noch in het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap wordt melding gemaakt van persoonlijke problemen in hoofde van verzoekster omwille van de taken en de functies die zij binnen de Ahmadiyya-gemeenschap opneemt. Integendeel, in het antwoord van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoekster geen individuele problemen heeft gerapporteerd in Pakistan. In het verzoekschrift wordt weliswaar gesteld dat verzoeksters functie als lesgeefster zou kunnen worden beschouwd als proselitisme en wordt ook gewezen op de uiteenzetting die verzoeksters advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf, doch verzoekster noch de Ahmadiyya-gemeenschappen in België en Pakistan maakten enige melding van concrete, individuele problemen naar aanleiding van de taken en functies binnen de Ahmadiyya-gemeenschap van verzoekster en/of haar familieleden. Integendeel, verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij, buiten een probleem bij een examen tijdens haar studies (zie *infra*), geen problemen kende omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi en dat er in haar woonplaats Rabwah zelfs minder of geen problemen zijn voor de Ahmadiyya-gemeenschap (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Gezien het voorgaande, maakt verzoekster dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat zij louter omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi en/of haar taken en functies binnen de Pakistaanse en/of Belgische Ahmadiyya-gemeenschap persoonlijk een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan.

2.3.2.4. Wat betreft de problemen die verzoekster aanhaalt in het kader van haar vluchtrelaas, met name de problemen die haar broer zou hebben gekend, een incident tijdens haar studies en een probleem met de smokkelaar, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze motiveert dat verzoekster niet *in concreto* aannemelijk weet te maken dat zij omwille hiervan nood zou hebben aan internationale bescherming. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing immers terecht dat (i) verzoekster haar verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende; zij kwam via Duitsland op 31 augustus 2017 naar België en diende pas op 15 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in; (ii) de problemen van haar broer de enige reden voor haar vertrek uit Pakistan zouden zijn, terwijl verzoekster over deze problemen slechts vage verklaringen kan afleggen; (iii) verzoekster ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt over het incident dat zij persoonlijk naar aanleiding van de problemen van haar broer zou hebben meegemaakt; (iv) de situatie rond de problemen van verzoeksters broer intussen reeds is genormaliseerd; (v) het door verzoekster aangehaalde probleem tijdens haar universitaire studies niet zwaarwichtig genoeg is om tot toekenning van internationale bescherming te kunnen leiden; (vi) verzoekster niet kan aangeven welke problemen zij zou hebben ingeval van terugkeer naar Pakistan; (vii) de door verzoekster tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aangehaalde problemen met de smokkelaar ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds waren

opgelost; en (viii) de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen.

Geen van deze motieven wordt weerlegd door verzoekster zodat zij onverminderd overeind blijven. Verzoekster beperkt er zich in haar verzoekschrift toe te wijzen op het feit dat zij aan een depressie leed, "*wat haar niet hielp om haar problemen te verwoorden*". De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster geen enkel medisch en/of psychologisch attest voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat zij een depressie heeft waardoor zij niet in staat kan worden geacht om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het persoonlijk onderhoud op een normale wijze is verlopen en dat verzoekster volwaardige antwoorden gaf op de aan haar gestelde vragen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde verzoekster dat zij de tolk goed had begrepen en dat de vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Aldus dient vastgesteld dat verzoeksters beweerde depressie niet van aard is om op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal met betrekking tot verzoeksters beweerde depressie in de bestreden beslissing terecht motiveert als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalde tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS aan dat u soms dingen vergeet omdat u een depressie hebt (CGVS, p. 2). Hoewel u verklaarde dat u zich sinds 8 tot 10 maanden depressief voelde en dat het langzaamaan verergerde, was u niet in behandeling, u verklaarde hieromtrent slechts dat u probeerde een dokter te zoeken. U legde tot op heden geen enkel document neer ter staving van de door u aangehaalde psychische problemen en daaraan verbonden geheugenproblemen. Uit de informatie in uw dossier blijkt nergens dat u, omwille van uw psychische toestand, niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze uw procedure te doorlopen en deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier). Gelet op voorgaande moet dan ook worden besloten dat uw psychische situatie niet van die aard is om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Voor het overige komt verzoekster in haar verzoekschrift met betrekking tot voornoemde motieven uit de bestreden beslissing niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen en die van haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud en het tegenspreken van gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten waarom deze gevolgtrekkingen volgens haar onjuist of onvoldoende zouden zijn. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoekster er niet in de voornoemde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in

artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Punjab en hierbij verwijst naar uw religie moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Ahmadi moslim bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen."

De door verweerder neergelegde update van 5 januari 2021 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan (EASO *Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation* van oktober 2020) bevestigt nogmaals dat voor de provincie Punjab waar verzoekster van afkomstig het geweld nog steeds hoofdzakelijk doelgericht is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen en crimineel geweld. Blijkens deze informatie is er ook nog sprake van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab waarbij militanten van vermoedelijke leden van TTP, HuA, LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de incidenten in Punjab vond plaats in haar provinciehoofdstad Lahore, de tweede grootste stad van Pakistan.

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift, noch ter terechtzitting. De hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven vinden steun in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER